

HEBT GIJ MIJ LIEF?

Prediking gehouden t.g.v. de bevestiging van lidmaten.

Orde van dienst.

Votum en groet.

Zingen : Psalm 139 : 14.

De Wet des Heeren.

Schriftlezing : Johannes 21 : 1 – 17

Gebed.

Tekstlezing : Johannes 21 : 17m.

Zingen : Psalm 32 : 3 en 4.

Prediking.

Zingen : Psalm 38 : 9 en 21.

Dankgebed.

Zingen : Psalm 93 : 4.

Zegenbede.

Tekst : Joh. 21 : 17m “ En Petrus zei tot Hem : Heere, U weet alle dingen, U weet, dat ik U lief heb.”

Gemeente,

De Heere Jezus staat op het strand, de discipelen zijn aan het vissen. Hij vraagt om enige toespijs, maar zij moeten vol teleurstelling bekennen, dat zij niets gevangen hebben. Wanneer zij dan op Jezus' woord het net aan de rechterzijde hebben uitgeworpen, is het vol vissen. Als zij aan land gegaan zijn, geven zij Jezus van de vissen, die zij gevangen hebben. Ze gebruiken het middagmaal met de Heere. Zie, daar zitten zij, Jezus en Zijn discipelen.

Na die maaltijd volgt een gesprek. Een gesprek inzonderheid met Simon Petrus. Hier zal Petrus officieel in het bijzijn van de anderen in het apostelambt worden hersteld. Dat moeten wij wel in 't oog houden als wij biddend willen mediteren over deze geschiedenis. Petrus had immers zijn Meester terug gevonden. Of beter gezegd : De opgestane Christus had reeds op dezelfde dag van Zijn opstanding Zijn verdwaald schaap gezocht en gevonden. Wanneer Jezus ergens komt, vindt Hij altijd de mens thuis. Van die ontmoeting weten wij niets. Wat daar besproken is, is ons door de Heilige Geest niet te boek gesteld. Dat was niet voor publicatie bestemd. Wel is er voor ons deze grote les uit te leren dat wij allen in de gemeente de persoonlijke ontmoeting met Christus nodig hebben. Bij alle onderscheid tussen de discipelen gold dit voor hen allen : Jezus was hun ontmoet. Na de schemer van een lange tijd was nu het heldere licht van een gekruisigde en opgestane Christus in hun ziel opgegaan.

Wondere, aanbidswaardige werkelijkheid die ook vandaag hemelse werkelijkheid is en wordt voor allen, die voor zij in 't openbaar belijden van het geloof afleggen, in de eenzaamheid, in de stilte de strijd leerden uitstrijden en in hun verlorenheid en diep bederf de Heere Jezus Christus in Zijn onuitsprekelijke dierbaarheid en noodzakelijkheid leerden kennen en omhelzen. Ook al was 't schuchter, al was 't aarzelend, dan hebt u gestameld in uw binnenkamer : U bent de Christus, de Zoon van de levende God en werd uw hart geopend door het Woord van de Heere en Zijn belofte. Maar de Naam van de Heere moet ook, ja vooral, in 't openbaar beleden worden. Tot hen, die zich verborgen houden onder de lezers roept Christus : Wie Mij zal verloochenen voor de mensen, die zal Ik ook verloochenen voor Mijn Vader Die in de hemel is. Tot hen die Hem in 't openbaar belijden zonder persoonlijke achtergrond, zegt Hij : Dit volk nadert tot Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij. Daarom zegt de Heilige Geest : Indien u met uw mond zult belijden de Heere Jezus en met uw hart geloven, dat God Hem uit de doden opgewekt heeft, zo zult u zalig worden. Want met 't hart gelooft men ter rechtvaardigheid en met de mond belijdt men ter zaligheid. Want de Schrift zegt : Een iegelijk, die in Hem gelooft, die zal niet beschaamd worden.

Petrus wordt in 't apostelambt hersteld. U wordt vanmorgen in 't openbaar bevestigd tot lidmaten van de gemeente. Er is een oneindig groot verschil, er is ook overeenkomst. Aan dat herstel ging iets vooraf, een gesprek. Daarin worden vragen gesteld en antwoorden gegeven. Ja, wij zouden dit gesprek ook een rechtsgeding kunnen noemen. In dat rechtsgeding heeft de goddelijke liefde heerschappij en zwaait daar de scepter. Geen harde striemende woorden worden daarin gehoord, geen verwijten vernomen. Alles ademt het geduld en de goedheid van God. En toch ... in dat rechtsgeding gaat het eerlijk en rechtvaardig. De zonde van Petrus wordt, zonder dat deze met name genoemd wordt, aan de orde gesteld. Juist dat aan de orde stellen, zonder de zonde te noemen, maakt het Petrus zo benauwd. Alles was erop uit om Simon Petrus zijn zonde te doen gevoelen.

Letten wij eerst op de z.g. stille getuigen, daar aan de oever van de zee van Tiberias. Dit stille plekje is te vergelijken met een rechtszaal waar enkele voorwerpen liggen die veel welsprekender zijn dan de meest woordenrijke aanklager. Deze zijn in staat de meest stellige antwoorden van de aangeklaagde te doen verstommen. Zulke stille getuigen zijn er ook hier. Daar voor hen ligt de zee van Tiberias. Petrus is hier op historische bodem, want hier is hij met Andreas tot discipel geroepen. Zij waren juist druk bezig met hun netten, toen Jezus voorbij kwam. Toen had Hij gezegd : Volg Mij en zij hadden alles verlaten en waren Jezus gevolgd. O, smartelijke herinnering. Hier was hij discipel geworden, maar in Jeruzalem was hij discipel afgeraakt. Daar ziet hij helder de lichtende achtergrond van zijn roeping met dat heel donkere er tussen in Jeruzalem.

Daar voor hem, wat liggen daar? Uitgeschudde netten zo even opgehaald met een wondere visvangst. Dat was nog eens gebeurd na een nacht van vruchteloos tobben en ploeteren. Toen had hij na 't bevel van Christus gezegd : Op Uw Woord zal ik het net uitwerpen. Overweldigd door de majesteit van Christus had hij uitgeroepen: Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens. Maar in de zaal van Kajafas had hij uitgeroepen : Ik ken die Mens niet. Verder lagen daar kolen op het vuur. Dat moest Petrus herinneren aan dat andere kolenvuur, waaraan hij zich gewarmd had. Bij een kolenvuur had hij zijn Meester verloochend, bij een ander kolenvuur zal hij hersteld worden. Zo zijn de uitwendige omstandigheden reeds voldoende om Petrus te laten zien zijn apostolische roeping en ook zijn schandelijke trouweloosheid. Hoe diep is hij gevallen ! Maar ook mondeling gaat Jezus met hem in 't gericht.

Simon, zoon van Jona, hebt u Mij liever dan dezen? Simon!! Dat is zijn oude naam. De nieuwe naam Petrus wordt niet genoemd. Dat is verootmoedigend, wanneer de Heere een zondaar noemt bij zijn oude naam en de afkomst doet gevoelen en kennen. Deze verootmoediging hebben wij zo nodig, omdat wij zelfs met genade de man kunnen worden en de Heere kunnen tergen met Zijn genadegaven. Wat hebt u dat u niet ontvangen hebt? Simon, zoon van Jona, hebt u Mij meer lief dan dezen? Hier wordt de toets van de liefde aangelegd, niet van het geloof. In 't geloof was hij staande gebleven dank zij de voorbede van Christus voor zijn val : Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zal ophouden. Aan dat woord was Christus trouw gebleven. Want als met eeuwige armen van liefde had de Heere Jezus Simon onzichtbaar vastgehouden in die nacht die zwarter was dan alle nachten. Petrus zweefde toen boven duizend afgronden. Ja, toen hing hij aan die liefdesblik van die trouwe Heiland, wel hikkend en snikkend, steunend en kreunend, maar toch hing hij, niet aan de strop, zoals Judas, maar aan de liefdesblik van Christus Die hem vasthield, verbrijzelde en vermorzelde. In dat geloof was hij bewaard, maar in zijn liefde was hij schandelijk tekort geschoten.

Immers, welk kind verklaart van zijn vader onder de bevestiging van een eed : Ik ken hem niet ? Vandaar de vraag : Simon, zoon van Jona, hebt u Mij lief? Door deze vraag verstaat Petrus, dat alle dingen naakt en geopenbaard liggen voor zijn Meester. Datzelfde oog van de Meester uit de zaal van Kajafas rust nu weer op hem. Neen, 't was wel anders, maar toch datzelfde oog, waarin de mengeling van droefheid, gestrengheid en liefde te lezen staat. Hebt u Mij meer lief. Hier krijgt zijn hoogmoed de nekslag. Hij, de voortvarende blonk altijd uit voor eigen besef. Al zouden allen geërgerd worden, hij niet! Wat was er van terecht gekomen? Hij had het er veel slechter afgebracht dan de anderen. Hebt u Mij meer lief dan dezen, d.w.z. dan de andere discipelen? Maar nog is het einde niet. Want de Heere herhaalt tot driemaal toe deze vraag : Hebt u Mij lief? Dus ook dat drietal nog! Waarom? Wel, tot driemaal toe had Simon zijn Meester verloochend en daarom wordt ook het drietal in dat gericht betrokken. Dan is het genoeg en komt er uit Petrus' gewonde ziel de schreeuw los: Heere, U weet alle dingen, U weet, dat ik U liefheb.

Dat alles gemeente, is voor ons van grote betekenis. Zeker, wij zijn niet tot apostel geroepen, maar wel om de Heere van harte lief te hebben. Daarom worden wij ook in dit gericht betrokken, niet één uitgezonderd, en daar is alle reden voor. Immers wij komen niet als liefhebbers van God op de wereld, maar als haters liggen wij vertreden in ons bloed. Wij haten Jezus in de vrije genade. Als wij onze totale verlorenheid voor God niet kennen, leren wij ook Jezus in de weg van vrije genade niet liefhebben. Er is veel ingebeelde liefde tot een eigengemaakte Jezus, een hersenbeeld, dat met ons ten onder gaat. Ontroerd tekent ons de apostel onze foto in Romeinen 3. Hoe nodig is ons die naam te verliezen, dat wij iets zijn. Hoe nodig is het onze eigengerechtigheid te verliezen. Immers, waar onze leugen en gewaande braafheid grafwaarts gaan, wordt Immanuël ons dierbaar en onmisbaar. Wie zichzelf haat, leert Jezus lief hebben. Daaruit ontstaat de honger en de dorst naar Jezus en wordt de vrije genade in Hem geopenbaard. Daar leren wij smachten naar de verzoening door het bloed van Christus. Hoezeer kan dan reeds de liefde van Christus het hart doen smelten. Liefde naar Jezus, hoe begerig kunnen wij dan naar Hem zijn! Rijker, voller en dieper is die liefde, wanneer de Heere Jezus door kruis en opstanding Zich aan 't hart gaat verklaren. Daar verzoent Hij onze zonden en wonden door Zijn bloed en wekt Hij ons op tot een nieuw leven, opdat de Geest van Pinksteren al de schatkamers van het heil in Christus zou ontsluiten.

Welnu, Christus vraagt: Hebt u Mij lief? Dat is een zeer persoonlijke vraag. Sta nu eens stil. Onderzoek u zelf. U bent gedoopt. Daarin is de afwassing van de zonden en de dagelijkse vernieuwing van uw leven betekend en verzegeld. De Heere heeft geen lust in uw dood, maar in uw bekering en in uw leven. Wat hebt u er mee gedaan? Heeft de verklaring van God, dat u een kind des toorns bent, u nooit geschokt in de toezegging, dat Hij uw God wil zijn? Heeft dat u nimmer geraakt? U woont wellicht ook op historische bodem, omdat 't doopvont daar in die bepaalde kerk een stille getuige is. Denk er maar eens over na en laat u stilzetten. Want de Heere weet alle dingen. Hij weet, of u zich ooit bekommerd heeft over de persoonlijke doorleving van uw doop, om de afwassing van uw zonden, om de vernieuwing van uw leven door de Heilige Geest. Hij weet dat u zich wellicht nooit hebt vernederd en de verlossing buiten u zelf hebt gezocht. Dan is alles een aanklacht, dat moge u uitdrijven, want de wraak van het verbond is ontzettend en de versmadede liefde zal zich eenmaal als wrekende gerechtigheid openbaren.

Hebt u Mij lief? Dat is ook de vraag aan allen, die vandaag belijdenis doen. Aan u in 't bijzonder wordt deze vraag gesteld. Dat is een hartdoordringende vraag. Er wordt niet in de eerste plaats gevraagd naar de gedegen kennis van Gods Woord en de catechismus, hoe belangrijk ook, maar Hij komt vandaag vragen naar de vrucht. Welke vrucht heeft 't onderwijs gedragen? Is liefde, hartelijke, ongeveinsde liefde de vrucht? Hij vraagt naar 't wezen, niet naar de vorm, want Hij proeft de nieren en doorzoekt de harten. Diezelfde vraag stelt Hij ook aan allen, die korter of langer tijd geleden belijdenis van het geloof hebben afgelegd. Ook aan u stelt de Heere Jezus de vraag: Hebt u Mij lief? Een bepaalde kerk is daarvan de stille getuige en ook u wordt teruggelid tot die dag, waarop u voor God en de gemeente het ja-woord hebt uitgesproken. Onderzoek uzelf. Hij weet van uw struikelen en vallen, aardsgezindheid en verkleefdheid aan de stoffelijke dingen, van uw heimelijke zonden en hardnekkigheid, misschien onwil en ongehoorzaamheid. Hebt u het er beter van afgebracht dan Petrus?

Hoeveel malen is het al in uw leven geweest: Ik ken die Mens niet? Toen Hij u leidde in tegenspoed en bittere smart, toen u in de verzoeking kwam. Weet Hij nu ook van uw boete en berouw, van uw terugkeer en bekering? Weet Hij van die tranen vol liefde, die een vertolking zijn van bittere smart, omdat u Zijn liefde had versmaad en Hij u Zijn liefde niet onthield? Weet Hij, dat u Hem daarom juist zo vurig lief hebt? Dan zult u met Petrus uitroepen: Heere, U weet alle dingen, U weet, dat ik U liefheb. Dan is dit woord tot grote en diepe troost.

Maar zo dit niet waar is, bedrieg u dan niet! Want dan is dit een woord van aangrijpende ernst en veroordeling. Een grote oproep: Ga zo niet verder, maar bekeert u, bekeert u, waarom zou u sterven? Uw eerbiedige levenswandel, uw trouwe kerkgang, uw meeleven is goed, maar dit alles kan omgaan buiten de belijdenis: Heere, ik heb u zo hartelijk lief. Zo u dit mist, zal Hij tot u in de dag der dagen zeggen: Ik ken u niet.

Hebt u Mij lief? Ja, denken sommigen, want eens was ik ontroerd, eens was er een bepaald woord, dat mij voorkwam of vertroostte. Ook daarvan is de kerk of uw binnenkamer de stille getuige. Wat is ervan terecht gekomen? Was het een morgenwolk, die veel beloofde, maar niets achterliet? Hebt u over de indrukken heen geleefd? Hebt u de wereld meer lief gekregen en zijn uw oude zonden weer levend geworden? O, wieg u toch niet in slaap! Ontroeringen en gemoedsbewegingen gaan voorbij, ze zijn misleidend omdat zij vaak niet als begeleidende verschijnselen in de bekering, maar als kenmerken en gronden ervan worden gewaardeerd. Kom, zeg eens, hebt u in al uw bewegingen en ontroeringen Christus nodig gekregen om met God verzoend te worden? Want Christus alleen is de grond in leven en sterven! Zo u dit vreemd is, smee om ontlediging, om uzelf tegen te vallen en Christus toe te vallen, uzelf te verliezen en Christus te gewinnen.

Hebt u Mij lief? Deze vraag wordt ook gesteld aan allen, die zichzelf uitnemender achten dan de ander, die een hoge dunk hebben van zichzelf. Hoor Christus stelt u de vraag : Hebt u Mij meer lief dan die anderen? Zo u een witgepleisterd graf bent, Hij weet het. Zo u de naam hebt, dat u leeft, Hij weet het. Hoort dan Zijn oproep : Brengt dan vruchten voort der bekering waardig, want de bijl ligt al aan de wortel van uw levensboom. Maar zo de hoogmoed u tot schuld wordt en u onder de minste van de broeders gerekend wilt worden en u uitroept : Heere, U weet alle dingen, U weet, dat ik lief heb, dan moet u weten dat de Heere met Zijn Geest tegen die hoogmoed inbrandt en deze wil uitbranden. Want geestelijke dorheid enerzijds en geestelijke hoogmoed anderzijds zijn in onze tijd kankergezwellen in 't lichaam van de Heere. Zij verslaan hun tientallen.

Hebt u Mij lief? Dat is de vraag aan allen, die hun eerste liefde verlaten hebben. Dan zegt Hij: “ Dit heb Ik tegen u, dat u uw eerste liefde verlaten hebt.” Bekeert u dan en doe de eerste werken. Wandelt alzo in Hem, gelijk u Hem aangenomen hebt. 't Is merkwaardig, dat Petrus, die vroeger altijd zijn woorden klaar had, nu niet zo vlot meer is met zijn antwoord. Wanneer hem vroeger deze vraag gesteld was geworden, zou het antwoord vurig en stellig geweest zijn : Ja Heere , ik heb U lief! Nu is het anders geworden. Sinds die donkere nacht is Simon in Gods armenhuis terechtgekomen. Sinds die tijd is hij in alles van de Heere afhankelijk geworden. Nu durft hij niet meer. Immers, wanneer hij nu met vuur had uitgeroepen : Ja, Heere, ik heb U lief dan had de Heere kunnen zeggen : Ja Simon, dat hebt u wel getoond ! En toch was 't waar, Simon had zijn Meester zo hartelijk lief. Daarom is het in zijn hart : Heere, vraag nu niet langer, U weet 't immers wel, U weet alle dingen, U weet, dat ik U lief heb.

Petrus doet hier tot zijn troost een beroep op de alwetendheid van Christus. Dat is alleen mogelijk, wanneer diezelfde alwetendheid ons eerst heeft verschrikt. De Heere weet alle dingen van u en mij. Hij doorgrondt en kent ons tot op de bodem van onze ziel. Hoezeer is die alwetendheid van Christus betreffende tot Petrus eerst tot een verschrikking geweest, toen Jezus hem aanzag. Waar bergen wij ons, wanneer wij met de levende God te doen krijgen? Is dat waar in de ontdekking aan zonde en schuld, het is en blijft evenzeer waar in 't leven van het geloof. Voortdurend zijn de ogen van de Heere op u gericht op al uw wegen. Maar zie, nu is de alwetendheid van de Heere Simon tot troost. Heere, U weet alle dingen, U weet van mijn diepe val, U weet ook van die blik, U weet ook van mijn ontmoeting op de dag van Uw opstanding, U weet van de genade, die U mij geschonken hebt. Hier blijft het werk van God, de vrije genade van God, alleen over.

Petrus kan zingen : Psalm 38 : 9 en 21

Maar wat klaag ik, Heer der heren?

Mijn begeren

Is voor U, in al mijn leed,

Met mijn zuchten en mijn zorgen,

Niet verborgen ;

Daar Gij alles ziet en weet.

Zie mij, HEER' wien elk moet duchten,
Tot U vluchten ;
O mijn God, verlaat mij niet ;
Blijf niet, wegens mijn gebreken,
Ver geweken ;
Toon, dat Gij mijn rampen ziet.

Geloof maar, dat Petrus 't niet gemakkelijk heeft gehad met deze vraag. De psalmist zegt : Met een doodsteek in mijn beenderen honen mij, mijn wederpartijders en zeggen : Waar is nu hun God? Deze vraag deed pijn. Petrus krijgt een wond, maar een wond, die geslagen wordt om genezen te worden. Zo handelt de Heere nog. Hij slaat wonden in onze ziel en laat ons de pijn gevoelen over onze zonden. 't Doet pijn niet vertrouwd te worden. Daardoor zit Petrus vast, muurvast. Hij moet 't verliezen, want geen enkel verweer blijft erover. Maar wanneer Petrus valt, valt hij in de armen van de Heere, valt hij in de alwetendheid van de Heere. Zalig vallen! Zichzelf ontvallen en Christus toevallen, weet u iets beters voor een mens, die zichzelf als een verloochenaar, als een trouweloze leert kennen? Waar wordt genade meer genade dan hier? Te schande geworden met alle goede voornemens, te schande geworden met alle beloften en dan . . . niet weg te zinken in onze schande, maar te zinken in de armen van Christus. Hier grijpt Petrus met de armen van het geloof Christus vast, zo vast, dat als hij valt, Christus met hem moet vallen. Want dan zou God geen Waarmaker zijn van Zijn Woord en de verdrukte geen recht doen op zijn klacht.

U weet het Heere, dat meer dan een hert schreeuwt naar de waterstromen, mijn ziel dorst naar U. O, doe mij recht, toon dat U mij kent, dat U, hoewel ik arm ben en ellendig, aan mij denkt.

Zo wordt in dit twistgeding de vonk van Petrus' liefde aangeblazen tot een vlam. Heilzame twist, pijnlijke twist, vruchtbare twist. Alles wat aan Simon was, ging eraf, alles wat van de Heere was, bleef over. Want de ware liefde is een gave van God, een planting van de Heere. Immers God, de Drie - enige God, schonk Christus. Hij is de Bron van alle liefde. Die liefde van God schonk Christus, gaf Hem over. Door Christus zoekt deze liefde een uitgang naar verlorenen. Hoe groot is het te horen: Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met koorden der goedertierenheid. Deze liefde bewerkt onze liefde. Waar die liefde van God door de Heilige Geest is uitgestort kan ze nooit meer geheel weg. Want de bron van deze liefde komt nooit in ons te liggen, maar blijft in de Heere. Hij is onuitputtelijk. Hij blijft de bron ook bij de voortgang. Hij onderhoudt deze liefde. Hij is de Eerste en de Laatste ook in Zijn liefde.

Daardoor leren wij Hem beminnen zoals Hij is in Zijn recht en in Zijn genade. Daardoor leren wij ons in Hem te verlustigen. Immers de werken van de Heere zijn zeer groot, ze worden gezocht door allen, die er lust in hebben. Die liefde is ook in Petrus' hart uitgestort. Ook in uw hart?

Hoe onderhoudt de Heere nu deze liefde in het hart? Wel met liefde, altijd weer met liefde, eenzijdige liefde! Onze liefde spruit voort uit Zijn voortdurend buigen. Ik heb lief, want de Heere hoort mijn stem. Liefde, niet alleen omdat Hij geeft, maar omdat Hij het is. Want de psalmist zegt : Die God heeft niet alleen de zaligheid , die God geeft ons niet alleen de zaligheid, maar die God is onze zaligheid. Ja, de Heere is onze zaligheid. Hij vertedert het hart door tegenover elkaar te stellen : liefde en haat, vergeving en schuld, bloed en veroordeling. Dat maakt de betrekkingen brandende en doet de liefde kennen. Bent u nog terneer geslagen? Is die liefde niet machtig uw koude hart te verbreken? Die liefde draagt u vanaf uw geboorte tot op de tijd, dat ze werd uitgestort in uw hart.

Die liefde draagt u over afgronden heen. Wanneer u evenals Petrus in de klem zit, kom en laat dan door deze woorden uw hart ontwaken.

Waar u al uw rechten verloren hebt, blijft het genade. Wie op de knieën dit mag doorworstelen aan de troon der genade, aan hem laat de Heere Zich niet onbetuigd. Wie zich aan God in Zijn deugden mag vastklampen, komt niet om in der eeuwigheid. Jacob doorworstelde dit aan de beek Jabbok. In zijn eigen kracht werd hij beslissend gebroken, maar hij hield armen van liefde over, om zich aan de Heere vast te klampen. Toen weende hij, toen smeekte hij: Ik laat U niet los, tenzij U mij zegent. Roep dan maar uit: Heere, U weet van mijn zonde, van mijn strijd, van mijn aanvechtingen en ellende, maar ook, dat ik U door Uw genade hartelijk liefheb!

Daarom kan dit antwoord de bedroefden van hart, hen die zo teleurgesteld zijn in zichzelf, ook zo troosten. Want deze troost veronderstelt droefheid, verbrijzeling. Deze liefde komt niet tot openbaring dan met zelfmishagen. Hoe zou het anders kunnen? Wie, die met deze liefde in aanraking komt, gevoelt niet de ontzaglijke schuld aangaande deze liefde? Wie staat hier niet met lege handen en met de uitroep: Wat zal ik de Heere vergelden voor al Zijn weldaden aan mij bewezen?

Petrus was bedroefd. Zielsbedroefd! Daar komt nog bij, dat er één is, die deze vraag zo graag overneemt om bedroefden te benauwen. 't Is de vorst der duisternis, die zo echt satanisch kan vragen: Hebt u Hem lief? U, die Hem elke dag bedroeft? U, die Hem hebt verloochend? U, die ronddooit op uw eigen wegen? U, die Zijn Woord niet vertrouwt? U, die Zijn liefde zo vaak hebt verzondigd? Hebt u Hem lief? Maak uzelf toch niets wijs! Dat is allemaal inbeelding, want dan zou dit en dan zou dat in uw leven wel anders zijn. Misschien zijn er onder de lezers wel die niet alleen zielsbedroefd zijn over zichzelf, maar ook besprongen en aangevochten zijn door deze vorst der duisternis. Schep dan moed uit Petrus behoud. Dacht u soms, dat de satan daar niet bij was om hem in 't oor te fluisteren: U, Simon, Jezus lief? U, die Hem driemaal verloochend hebt? Wat was zijn antwoord? Heere, U weet alle dingen, U weet, dat ik U lief heb! Zeg dit Petrus dan maar na, stamelend en zie dan eens of het Woord van God niet sterker is dan 't woord van de satan. Hij, de Heere Jezus Christus is gekomen om de werken van de duivel te verbreken.

Daarbij komt, dat de Heere vraagt: Hebt u Mij lief. Hij vraagt niet: Hebt u Mij lief gehad? Hij vraagt niet naar het verleden. Was dat gebeurd, dat was Petrus een verloren man geweest. Hij vraagt ook niet naar de toekomst: Zult u Mij lief hebben? Daarop had Petrus ook niet kunnen antwoorden. Immers zijn "Ik zal" van-voor-het-kruis is dood. Petrus heeft geleerd, dat hij niet voor zichzelf kan instaan. Hij is nu met gebroken armen en benen in het armenhuis van God terecht gekomen. Voor het "Ik zal" van Petrus is in de plaats gekomen het "Ik zal" van zijn Meester. Zalige ruil, wanneer ons "ik", ons goddeloze "ik" of ons vrome "ik" van de troon valt en dat hoge, goddelijke "Ik" op die troon gaat zitten. Dan wordt het een vreugde vanuit het Woord te horen de stem van die grote Herder, Die altijd zegt: Ik zal u leiden, onderwijzen, beschermen en bewaren. Ik geef u het eeuwige leven en u zult niet verloren gaan in der eeuwigheid. Ik ben de Weg, de Waarheid en 't Leven. U nu, o Mijn schapen, schapen van Mijn weide, u bent mensen, maar Ik ben de Heere Uw God!

Neen, de Heere vraagt niet naar het verleden en niet naar de toekomst, maar naar het heden. Ondoorgrondelijke liefde. Hij vraagt: Hebt u Mij lief? Wanneer satan zegt: U? Roep dan maar uit: Heere, U weet alle dingen, U weet, dat ik U liefheb! Dan mag u schuilen achter die grote, sterke "U". Hij is en blijft uw sterke rots en tegenweer. Dan gaat het zingen in uw hart:

In God is al mijn heil, mijn eer,
Mijn sterke rots, mijn tegenweer;
God is mijn toevlucht in het lijden.
Vertrouw op Hem, o volk in smart,
Stort voor Hem uit uw ganse hart ;
God is een toevlucht 't allen tijde.

Doch gij, mijn ziel, het ga zo 't wil,
Stel U gerust, zwijg Gode stil
Ik wacht op Hem ; Zijn hulp zal blijken.
Hij is mijn rots, mijn heil in nood,
Mijn hoog vertrek ; Zijn macht is groot ;
Ik zal noch wank'len, noch bezwijken.

Daarom mag uw troost niet zijn het goede werk in u waar de Heere dat heeft gewerkt, maar moet uw troost zijn : Hij, Die het goede werk in u begon en Hij, Die dat goede werk in u voleindigen zal tot op de dag van Jezus Christus.

Want 't Evangelie legt altijd de klemtoon op Hem! Hebt u Hem lief ? Hem, Die gekomen is om te zoeken en zalig te maken, wat verloren is ? Hem, van Wie de apostel zegt : Dit is een getrouw woord en aller aanneming waardig, dat Jezus Christus in deze wereld gekomen is om zalig te maken wat verloren is. Hem, van Wie geschreven is : Want de zaligheid is in geen ander. Want er is onder de hemel geen andere Naam, die onder de mensen gegeven is, door Welke wij moeten zalig worden.

Hebt u Hem lief? Zo niet, u wordt nu nog gewaarschuwd. Want vreselijk is het deze liefde te versmaden. Er blijft voor u en uw zonden geen slachtoffer over, als u op deze grote Zaligmaker geen acht geeft. Zijn versmadede liefde zal op u toornen tot in eeuwigheid. Kust de Zoon, opdat Hij niet tegen u zal toornen.

Hebt u Hem lief? Zo ja, vrees dan niet, geloof alleen. Want Hij zal Zijn kudde weiden gelijk een Herder, Hij zal de lammetjes in Zijn armen vergaderen en in Zijn schoot dragen, Hij zal de zuigelingen zachtkens leiden. Hij heeft 't aan Petrus vervuld en Hij zal 't nog aan al de Zijnen vervullen. Lof en aanbidding zij deze grote Herder en Opziener der schapen.

Amen.

Uw macht is groot, Uw trouw zal nooit vergaan ;
Al wat Gij ooit beloofd hebt, zal bestaan.
De heiligheid is voor Uw huis, o HEER
Eeuw uit eeuw in, tot sieraad en tot eer!